

Grotesk ~ EN Gotisk Episk

af GE Graven

Kapitel XVI

~Lazarus lå på en seng af høfyldt jute; men hans hoved var et andet sted – i hans en velkendt, men grænseløs samling af drømme. Og han var fuldt ud klar over, at hvis en drøm udviklede sig til et mareridt, kunne han nemt bevæge sig nok til at fremmane et mere behageligt drømmelandskab. Men måske, i en ejendommelig vending i sin opfattelse, forstod Lazarus, at det eneste mareridt, han kunne vågne fra, var virkeligheden af hans indespærring bag en primitiv dør. Med det sank han endnu dybere ned i sin drøm. Han sad trods alt alene på toppen af en græsklædt bakke, hørte sangfugle og soledede sig i varmen fra sommersolen

Strålende grønt mod en dyb blå farve – de bølgende bakker og den vidtstrakte himmel fortsatte i alle retninger. Først da han så sig omkring, fik han øje på slottet, der lå på bakken lige bag ham. Den smalle og brede bygning tårnede sig op mod himlen og brød gennem den grønne og blå horisont med en strålende hvid nuance. De mange facetter af dens forskudte og terrasserede mure virkede fuldstændig glatte, uden vinduer eller døre. Han rejste sig og gik med lange skridt hen imod det, kun én gang tilbage, som om han tilfældigvis kunne få et glimt af hans krop, der stadig sovende i en høseng, mens han vovede sig væk fra den.

Nær bygningens smalle side opdagede han en enkelt hvid dør, kun svagt synlig af en skyggefuld revne, der løb langs karmens omkreds. Lazarus åbnede døren og blotlagde en mørk gang, der førte ind. Ligesom dem i klosterets Benion

Tunnelen, dens mursten var katakombergrå og glitrede af fugt; og den samme søde lugt af forrådnelse hang i den fugtige luft. Nysgerrigheden prikkede ham; og han sneg sig ud med stadigt hævede pupiller, der fulgte den uoplyste korridors svingninger og sving. Hans fødder var som is mod fugtige fliser. Da han rundede et andet hjørne, frøs han og spidsede ørerne mod fjerne og ekkoende skrig. Foran ham var en del af oplyst flag kaldte på ham med et blødt skær.

Det var en ren drøm for Lazarus – han fulgte lyset for at opdage en indgang. Han kiggede rundt om hjørnet og så et stort rum fyldt med mennesker. Han trådte indenfor uden at tiltrække sig opmærksomhed ved sin ankomst, da han vurderede sine omgivelser – det var, som om hans tilstedeværelse var uden betydning for begivenhederne i rummet. Han absorberede sine omgivelser: letpåkledte soldater med bredsværd omgav fakkeloplyste vægge; og foran ham stod en mand iført kappe og med hætte bag et alterlignende bord med en ... en høj stok ved siden af ham. Lazarus genkendte straks, at han var en slags præst. Lazarus ledte efter diskrete træk, der kunne afsløre hans ansigtsform, men fandt kun en skyggefuld sorthed under hans kappe. Imidlertid var overfladen af stembordet tydeligvis synlig, med sin brændte og mørkede overflade, der tilfældigvis afslørede den tidligere tilstedeværelse af hyppige bål. Det var sort – endnu sortere end kagen af sodbelagte udsikringer, der engang prydede væggene i klosterkatakomberne. Han kiggede bag alteret og hen imod en mand, der pludselig dukkede op ved siden af præsten og viste sig som en stor, nøgen og sjusket person, der intenst betragtede Lazarus.

"Bring ham frem!" råbte præsten mod indgangen.

Eljo snurrede rundt og opdagede to hastigt fremrykkende soldater, der slæbte en afmagret og nøgen fange ind i rummet. Lazarus trådte tilbage og lagde hovedet på skrå i et forsøg på at forstå den svedende mands fortsatte nød. Og vild var han sammen med sine fangevogtere; han sparkede og pustede, frådede fra læberne, rullede med øjnene og slyngede sin ... knoglet og hårløst hoved. De to soldater stoppede manden midt i rummet, tvang ham ned på knæ og strakte hans arme ud og strakte ham på plads.

"Han må blive gjort i orden," udbrød præsten uden ansigt, mens han hamrede sin stok mod stengulvet.

"Rigtigt lavet?" spurgte Lazarus.

Præsten vendte sig om og sagde til ham: "Han skal repareres."

Lazarus kiggede på den sjuskede mand ved siden af præsten, som kun nikkede, mens han holdt et koldt øje med ham. Lazarus vendte sig væk og spurgte højt: "Fikset?" Men før han kunne finde den vilde mands øjne, svingede en kraftig soldat et bredsværd og huggede mandens hoved af, så det rullede hen over gulvet ved siden af Lazarus. Han sprang væk og fløj med øjnene mellem det ensomme hoved og dets slappe torso, som de to soldater stadig holdt fast på plads.

Straks kom to fede dværge, fuldt klædt i dyreskind, med lange skridt ind i rummet. Den ene bar en buet udkæringskniv; og den anden svingede en murerhammer og en lang jernpig. Dværgeren med kniven skyndte sig hen imod liget og skar skiver af kød fra halsstumpen og udjævnede det kantede snit på bredsværdet. Den anden lille mand samlede den døde mands hoved op og bar det mod bagsiden af torsoen.

Så arbejdede de to dværge som én; den første mand bøjede sig forover og støttede hænderne på knæene, så den anden mand kunne klatre op på hans ryg, stadig med hoved og hammer i hånden. Den øverste dværg placerede hovedet baglæns på torsoen, åbnede munden og stak jernspidsen gennem tungen, så hovedet var fastgjort til kroppen. Og lige så hurtigt som de var dukket op, forlod de to dværge rummet.

Lazarus, der var sløv, vendte sig væk fra groteskheden og udspurgte præsten.

"Hvorfor?"

Hvortil præsten ligefrem svarede: "Han var en djævel; han var ødelagt, men nu er han repareret."

"Repareret? Nej; han er i stykker!" råbte Lazarus; "Han er død!"

"Han er ikke længere plaget af sine vilde lidenskaber," forklarede præsten. "Han har fred med sig selv. Nu er han i orden."

"Hans hoved er bagover! Hvordan er han fikset?"

Et øjeblik stirrede den ansigtsløse præst kun på Lazarus. Så nikkede han under hætten, før han henvendte sig til ham: "Jeg ser, at du også er vild – ligeledes knust." Han pegede på Lazarus og vendte sig mod soldaterne. "Læg ham også på."

En stor soldat med et blodpletet sværd trådte hen imod ham, da Lazarus langsomt trak sig tilbage og stammende: "Nej; jeg er allerede i orden. Jeg mener; jeg er ikke -"

Lazarus snurrede rundt og flygtede ud af rummet; han rev den sorte gang ned, hvorfra han kom, da han pludselig opdagede, at de engang velkendte drejninger og sving i korridoren nu havde ændret sig. Og med hvert rundet hjørne, med hver forgrenet passage, spredte flere arterier sig, som om gangen eksploderede i et spind af tunneler, der tilsammen dannede en udadtil uundgåelig sort labyrint. Og hver ny passage syntes at omfatte endnu flere trapper end den foregående, som om hver retning af dem kun førte ham højere og dybere ind i det store hvide slot. Og netop som han huskede de hastige fodtrin og råbene fra soldater, mens de blev jagtet gennem klosterkatakomberne, Nu hørte han lignende lyde af forfølgende vagter. I sit hoved vidste han dog, at han blot drømte, da hans krop var et andet sted – et sted væk fra ham – forsejlet bag en primitiv dør, i en dødsagtig stilhed, og hvilende ubevægelig som måske et lig i Bastons krypt.

Ikke desto mindre skyndte Lazarus sig rundt om et andet hjørne og opdagede en grov, jernbeslaglagt dør, hvorigennem han hurtigt smuttede forbi og forseglede sig indenfor, selvom en flok af Soldaterne strømmede forbi ham, deres fodtrin svundede ind i det fjerne. Lazarus sank sammen mod døren og sukkede.

"Du må ikke være herinde," hviskede en hvæsende stemme bag ham.

En forskrækket Lazarus vendte sig hurtigt. Foran ham, i det lille, forseglede og rodede rum, stod en Manden lå i en stolpeseng med et lagen trukket over sig, så kun hans hoved var blottet. Og nedenunder I gløden fra en olielampe i nærheden fandt Lazarus de velkendte træk i mandens ansigt.

"Hvordan kunne du være – herinde – og derovre i det samme?" spurgte Lazarus og pegede ind i den retning, hvorfra han kom.

"Åh nej, det var ikke mig. Vi ligner hinanden meget af udseende," afslørede manden med en sygelig og hul stemme. "Det er min onde bror, som du så stå ved siden af præsten. Og han skal dræbe dig, når han finder dig. Du er ikke sikker herinde. Han skal komme; han kommer altid herind." Han fik et hosteanfald, bøvsnede, mens han stønnede, og trak lagnet endnu tættere ind mod halsen, som om han pludselig var blevet kold i hjertet.

"Hvad er der galt med dig?" spurgte Lazarus og trådte frem.

"De er venlig, unge herre. Jeg har det bedre nu – bedre end jeg var. Alligevel må De gå, for at han ikke skal komme efter Dem, ligesom han kom efter mig."

Lazarus vendte sig tilbage mod døren med den fulde intention at gå, da han hørte den voldsomt kraftige lyd af fodtrin og måske de samme lyde fra soldaterne, som han engang havde undgået. Han nærmede sig manden, mens han scannede rummet. "Er der en anden vej ud herfra?"

"Du må gemme dig," svarede manden; "Han kommer efter os!" Han rullede sig hen til den anden side af sengen og satte sig oprejst med sin blege ryg til Lazarus, mens han kiggede over skulderen og skældte ham ud. "Du burde ikke være her og vække mig fra min hvile! Men her er du!"

Råb udenfor; døren raslede, som med hamrende næver.

"Og nu må jeg skjule dig for ham! Kom!" udbrød han, idet han rejste sig på benene og vendte sig om. Og da den nøgne mand vendte sig helt mod Lazarus, følte Eljo, at selve hans indre smeltede; for hele mandens torso var fuldstændig hul og rent udhulet. af dens organer – det tomme rum afslørede kun en ribbet og gabende livmoder af rødt væv, der glimtede i rummets lampelys. Den hule mand stormede rundt om sengen og pegede ind i sit hulrum. "Skynd dig! Du skal gemme dig!"

Lazarus trådte væk fra ham, selvom døren fortsatte med at hamre. "Indenfor der?"
Nej; vis mig et andet sted."

"Der er intet andet sted! Kom nu indenfor, så skal jeg frelse dig fra ham!"

Det var, som om dørplankerne raslede af brølet fra en hel hær; og

Lazarus indrømmede det og lod ham glide ind i mandens varme og fugtige hulrum.

Da Lazarus var kommet indenfor, kunne han have lignet et pungdyr i sin mors pung, hvor han kiggede frem af menneskeskallet. Nu, hvor Lazarus var gravid, vendte den udadtil gravide mand sig om og trådte hen mod rummets bagvæg og hen imod et enkelt åbent vindue, der gav udsigt til nattehimmelen.

"Men jeg så intet vindue på væggen," bemærkede Lazarus. "Og dagens lys er ikke mere? Hvordan kan det være muligt?"

"Ti stille," hviskede manden, "for han opdager os ikke! Vi gemmer os uden for vinduet, så han kan få rummet til at være tomt." Og da manden satte sig overskrævs over vindueskarmen, fik Lazarus et glimt af jorden, der virkede lige så langt væk fra ham som den samlede højde af de mange trapper.

at han tidligere var steget op, før han fandt den tomme mands værelse. "Vi hænger os ude af syne. Han skal ikke finde nogen indeni, og han fortsætter sin søgen et andet sted," tilføjede manden, mens han sænkede sig ned og dinglede mod slottets ydermur, kun med fingrene til at holde dem fra at falde.

"Andet sted?" spurgte Lazarus, mens han flyttede sig, kun for at mærke sine vinger sidde fast i mandens ribben.

"Hold dig rolig! *Sushhh!*" hvæsede manden, da lyden af en dør, der bragede, hentydede til den onde brors vellykkede indtræden.

Lazarus holdt vejret, da han hørte de gøende ord fra den gode mands onde tvilling, der sagde: "Arrestér ham; ingen sværd! Jeg vil have den knækkede dreng – uskadt!" – hvilket for ham var selve stemmen fra den mand, der hedder kaptajn Bourne.

Da Lazarus hørte kaoset uden for vinduet, kunne det have virket som om soldater havde gennemført hvert hjørne af rummet. Så fulgte en ny stilhed, der antydede, at eftersøgningsholdet måske var gået videre.

Pludselig råbte Kaptajn Bournes truende stemme ned fra oven: "Så der er du, med Jonas i din mave."

"Det må du ikke! Jeg beder dig, bror! Hjælp mig ind ad vinduet! Jeg kan ikke holde begge dele fast." os!"

"Det er på tide, broder. Du er ikke rigtigt fastlåst – der er noget galt med dig."

"Hjælp mig! Jeg falder—"

Lazarus kastede en arm ud af den udhulede mand i et forsøg på at gribe fat i afsatsen, da den faldt væk fra ham. Ned styrtede han ned mod jorden, stadig fanget i et bur af ribben.

KRAS! Han slog jorden med en kraft, ligefrem for at stjæle luften fra ham; dog kravlede han ud af mandens knuste skal og forsøgte at vække ham. "Vi må

flygt! Skynd dig!“ Alligevel var den gode mand død. Lazarus stoppede op for at overveje det frygtelige begivenheder som blot indhyllingen i en mareridt – og at han måske kunne undslippe øjeblikket ved at vække sig selv på en eller anden måde.

„GRRR!“ Lazarus vendte sig om og fik øje på en stor rød hund ved siden af sig, der jagtede dens hale. Han rejste sig langsomt, og det sjuskede bæst stoppede pludselig og vendte sig, som om det pludselig skulle bemærke ham. Så sneg det sig frem og stoppede. Under stjerneskinnet så Lazarus dets sygelige ansigtstræk – dets øjne løbe i vand; dets mund frådede; dets ben vaklede, og dets karmosinrøde hår virkede fedtet og filtret. Det var som den firbenede Død, der nægtede at acceptere sig selv. Bæstet tryglede Lazarus, ude af sig selv, og viste knækkede og forfaldne hugtænder: "Kære herre, jeg må kysse dig mod din hals. Jeg beder dig; hjælp mig venligt at have det godt."

„Jeg – tilgiv mig; jeg – kan ikke,“ mumlede Lazarus og trak sig tilbage fra den tydeligt døende hund. Han ledte efter sit opholdssted og fandt sig selv på en ensom bakke uden spor af et hvidt slot. Og der var ingen træer; intet viste sig synligt, bortset fra et landskab af tilsyneladende endeløse bølgende bakker, der strakte sig under en vidtstrakt sort himmel – og det sygelige bæst foran ham.

„Men du må,“ insisterede dyret fra sit sind. Det humpede fremad og lukkede afstanden mellem dem, mens det viste flere af sine rådne tænder. „Kun et enkelt kys, jeg behøver.“ Du må stole på mig; jeg skal være blid."

Lazarus rystede på hovedet. "Nej, det kan jeg ikke. Der er noget galt med dig – og med det, du beder mig om."

"Der er ikke noget galt. Et kys, og jeg er helbredt."

"Og hvad skal der blive af mig bagefter?" spurgte Lazarus og trådte hurtigt tilbage. Udyret travede efter ham og tænkte højt: "Vær venlig at låne mig siden af din hals for et simpelt kys, venlige herre."

Lazarus vendte sig om og flygtede. Han sprang op i luften og bredte sine vinger ud, mens han sigtede mod aftenhimlen.

Dødshunden fulgte ham; den begyndte ikke at løbe, men fortsatte med at trave tæt efter ham og gentog ordene fra sit sind: "Deres hals, hr.?"

Lazarus slog med vingerne og nåede ingen højde. Igen og igen hoppede han frem, slog sine vinger og vendte tilbage på benene, selv lignede det en fugl med vingeklippede vinger, der forsøgte at flyve. For Lazarus virkede det som om luften havde mistet sin spænding, hvilket gjorde hans vinger ude af stand til at løfte sig betydeligt. Og han sneg sig tilbage for at se hunden stadig fulgte efter ham; dog travede dyret nu oprejst på bagparten – gående oprejst.

"Din hals, hr.?!"

Lazarus trak sine vinger tilbage og løb i fuld fart. Han flygtede over bakkerne fra det groteske bæst, men vandt ikke frem – det var som om luften var blevet til gelé; eller som om han rejste gennem vand. Han fandt intet ubemærket sted at gemme sig eller en lige vej at følge, da landet strakte sig uendeligt, ujævnt og i alle retninger. Og for ham,

Den mest problematiske tanke af alle var, at han ikke drømte – at han ikke bare kunne vågne op fra øjeblikket, der på alle måder føltes som et ubarmhjertigt mareridt.

Igen vendte han sig om og opdagede, at den oprejste hund nu var blevet til den hætteklædte præst, han huskede fra det hvide slot.

„Din hals, hr.“ råbte præsten, mens han løb efter ham med sin høje stok. „Ret mig!"

„Nej!“ spyttede Lazarus. „Lad mig være i fred!"

„Nej!“ gentog den kåbeklædte mand. „Ret mig!"

Stadig i skridt så Lazarus manden trække sin hætte af og afsløre det velkendte ansigt, som tilhørte også tvillingebrødrene – nu var der tre af dem.

Han skubbede sig fremad og lænede sig op i vinden, der var som vand, indtil hans hænder næsten nåede jorden. Så greb han fat i græsset og trak sig frem, mens han løb, idet han brugte armene som to ben mere. Med hvert nyt bentag kradsede han jorden med fingrene og trak jorden hurtigere og hurtigere under sig. Igen, han kiggede tilbage og bemærkede den voksende afstand mellem ham selv og præsten. Så sprang han frem, satte sig solidt på alle fire, for at galopere over bakkerne og bane sig vej fremad, selvom han var vidne til en brat ændring i sine ansigtstræk – en lang snude stak ud i hans synsfelt. Og ligesom en vildhund fløj han op i vinden.

DUNK-BRAG! Lazarus kravlede ud af sin seng, mens fakler og bevæbnede soldater fyldte rummet og omringede ham. Og i en udadtil vag og omfattende begivenhed blev Lazarus bundet og hurtigt båret ud af rummet. Mændene trak ham gennem en korridor, der førte længere væk fra gravdøren og ind mod slottets hjerte.

Rækker af parate soldater stod langs hans sti gennem den ubrudte passage, op ad en snoet trappe og ind i en bredere korridor på anden sal. Hans ledsagere førte Lazarus gennem en buet indgang. Undervejs blev den kombinerede lugt af hør, sved, urin og blod mere tydelig; og Lazarus rynkede på sin Eljo-næse.

Endelig så han væggene give efter og afsløre en enorm indhegning – en stor hal med tårnhøje vægge og et hvælvet loft. Mændene førte ham til midten af hallen og

befalede ham at blive der, mens de sluttede sig til deres medsoldater, der stod op ad perimetermurene. Og Lazarus' indtræden udløste en række hvisken og gisp, der bredte sig gennem hele hallen, hvor de mange lyde smeltede sammen til en enkelt lyd, der kunne have lignede den uophørlige hvæsen fra en uhyrlig slange. Lazarus undersøgte den store sal og dens samlede masser.

Til venstre for ham krøb fortvivlede kvinder og skrækslagne børn sammen foran en række buegange. I deres selskab fik han øje på det velkendte ansigt af tjeneren, som var kommet for at betjene ham, men som han i stedet sendte afsted med mad. Han så dog ikke vaskekonen eller hendes tre tjenestepiger. Og bag tjenerne og børnene bemærkede han en række soldater, der strakte hovederne for bedre at kunne se ham.

Foran ham strakte en hævet scenelignende platform sig ud fra væggen, hvorpå flere rækker af mænd stod og sad i korlignende arrangementer. Nogle var riddere i fuld mundering, og andre var iført dignitarers klæder; dog var de fleste klædt i beskeden påklædning. Helt foran dem stod også et langt bord med mange ben oven på platformen. En laset og sammenkrøblet dug hang over en tredjedel af dens overflade, og overskydende dug løb ned på fliserne. Brune pletter og udslæt plettede dugen og viste tegn på blod fra svingede sværd. Den blotlagte del af bordpladen lå rodet med hjelme, klinger og andet diverse.

Til højre for bordenden sad en mand i en kunstfærdigt udskåret og delvist ødelagt stol, med benene over kors, fødderne hævet og blodplettede støvler støttet på bordpladen. For Lazarus antydede hans kommanderende tilstedeværelse og gennemtrængende blik identiteten af absolut autoritet – han var den eneste mand, der sad ved bordet. Manden var af betydelig statur, med vidt spredte øjne, brede kinder og et tungt skæg. Hans tykke hårlokker lå fladt mod hovedet, som om de var presset sammen af en hjelms svedige bånd. Han bar en bandage om højre arm, og hans raske hånd holdt et pergamentpapir. Alt i alt var hans kropsholdning og opførsel en foruroliget mands, hvis tanker blev forstyrret af pludselig distraktion.

Til højre for ham stod rækker af parate armbrøstskytter opstillet foran massive, jævnt fordelte træ søjler, der beklædte en høj mur. En stor indgang centrerede muren; og dens karm og jernbeslagne dobbeltdøre var ramponerede og buede. Dørene stod ujævnt lukkede og gav Lazarus et glimt af nattehimmelen; og han fik øje på den øverste kurven af en halvmåne, der stirrede på ham fra toppen af en vold.

"Aldrig havde himlen virket så nær, men alligevel så fjern," slog han fast.

Han kiggede bag sig og mod indgangen til gangen, hvorfra han kom, for at se det.

lige så overfyldt med soldater; den tilstødende bagmur stod dog ubevogtet, med blot høfyldt jute-sengetøj stablet op mod dens base. På murens facade var der hang et arrangement af gamle gobeliner, broderet med farverige insignier og våbenskjolde . Alligevel var gobelinerne så symmetriske, at der var en tom plet imellem dem – et område, der syntes at tigge om at blive dækket, da det var et område med lysere vægsten.

"Lazarus Gogu; siger du, at du er det?"

Lazarus vendte sig om og så manden stående, stadig med pergamentet i hånden.

"Jeg er Lord Hugon; herskende autoritet over disse lande."

„Min Herre.“ Lazarus anerkendte ham med et dybt buk. Han rejste sig for at se Hugon. undersøger pergamentet med stirrende øjne.

Mens han læste, så Lazarus ham vippe hovedet; presse læberne sammen og hæve panden; løfte hovedet og sende et blik på ham.

Hvortil Lazarus nikkede og kort svarede: "Herre."

„Det siger du,“ trompeterede Hugon. Han vendte sig om og tilkaldte en dignitar i kåbe fra den korlignende opstilling. Da manden satte sig ved bordet, sagde Hugon pegede sit pergament på Lazarus og tilføjede: "Og sådan skal jeg se."

Lazarus så den midaldrende og velplejede mand placere en bunke nyt pergament oven på bordet. Manden i kåben placerede adskillige blækhuse med færdige fjerpenne ved siden af bunken, før han begyndte at samle en messinglignende trefodsanordning . Lazarus sukkede og fik et glimt af de ramponerede halldøre og den blotlagte måne.

"Træd frem, langsomt," befalede Hugon.

Lazarus kom nærmere, da Hugon stoppede ham med en støtende hånd og sagde:

"Hold dig der."

Lazarus adlød og vendte sin opmærksomhed tilbage til mandens omhyggelige forberedelse af det metalliske apparat. Den usædvanlige anordning var lidt over 30 cm høj på tre udfoldede ben; og den understøttede, lodret inden for sin ramme, en fast og konkav messingskål, der målte lidt under 30 cm i diameter. Lazarus fik øje på skålens skinnende indre overflade , der skinnede som et fint messingspejl, hvor hele overfladen glimtede, bortset fra et tyndt, ubrudt og upoleret perimeterbånd, der så ud til at indeholde detaljerede graveringer. Manden fastgjorde skiven mod beslag, og mens han justerede genstandens vandrette og lodrette stigning med en række monterede håndtag, studerede Lazarus dens uraffinerede bagside. Overfladen indeholdt en stor udsmykket graving - en af en vinget slange, der var snoet rundt om sig selv og ædte sin egen hale.

Men kompleksiteten og det ekstraordinære design af apparatet sluttede ikke med parabolen . De to ben på stativet, der stod tættest på manden, understøttede en ophængt og fremspringende hylde, hvorpå der var et lille, reflekterende hus med en skydelukke. Manden satte et tændt stearinlys indeni. Han justerede lukkeren, mens han fokuserede på messingspejlet , indtil Lazarus så mandens ansigt gløde fra flammens refleksion. Så sagde manden vendte sig mod Hugon og nikkede med et glimt i øjet; alligevel gestikulerede han med en løftet finger, som for at antyde, at han behøvede et øjeblik mere forberedelse.

Lazarus' øjne vendte sig også mod Hugon; alligevel genkendte han i deres fejende bevægelse et velkendt ansigt i den korlignende opstilling af personer bag bordet – og med det et uventet koldt og fjernt blik fra ingen ringere end Lord D'Alcicourt selv. Lazarus mødte ham i øjnene, måske i håb om at få et glimt af villig hjælp. Alligevel kiggede D'Alcicourt blot på ham bag skulderen på en anden siddende mand og gav Lazarus intet andet end et tomt blik.

Hugon udfordrede Lazarus, mens han rystede pergamentet. "I min hånd har jeg en optegnelse over dine ord. Du påstår dig selv at være, Lazarus Gogu, og en kristen flyvende mand." Hugon gjorde panden hård og nikkede. "Vi får se."

„Lord D'Alcicourt,“ råbte Lazarus i retning af den afsatte Herre. „Hvis det behager Dem, Herre, beder jeg Deres hjælp.“ Alligevel viste D'Alcicourt aldrig sit ansigt.

"Hold din tunge stille!" brølede Hugon, kastede pergamentet på bordet og sprang fra den hævede platform. Han angreb Lazarus, mens han trak en dolk.

Lazarus holdt vejret, mens Hugon placerede bladet mod hans hals.

Hugons ord genlød gennem salen: "Jeg er den eneste Herre over disse lande!"

Endnu en udtale af hans navn, og du skal finde dit hoved ved mine fødder! Samler du mig?

Lazarus slugte og nikkede. "Tilgiv mig, Herre."

"Kun denne gang," svarede Hugon strengt. "Jeg vil ikke tilgive en sådan forseelse mere end én gang."

"Du er barmhjertig, Herre," sagde Lazarus og sænkede blikket mod bladet i Hugons hånd.

Hugon trak kniven tilbage og mumlede: "Det er jeg sandelig; men ikke med dem, der kunne konspirere for at myrde mig i søvne." Han greb fat i Lazarus' arm og førte ham hen til den kåbeklædte mand og hans mærkelige messingudstyr, mens han spurgte manden: "Er din ret tilberedt?"

"Et øjeblik mere," tilbød manden, før han rettede Hugon med en tung italiensk accent. "Månevindue, min Herre – det er ikke en ret."

„Skynd dig,“ gøede Hugon ad manden, mens han stod over for Lazarus. „Jeg må vide det.“

Han kiggede dybt ind i Lazarus' øjne og undrede sig højt: "Sandelig blå, som det dybeste hav."

Han bankede sit blad mod Lazarus' kind. "Åbn."

Lazarus åbnede munden.

„Og sikke store tænder du har – som ulve.“ Han bankede sit blad mod en hjørnetand, da Lazarus sprang tilbage og lukkede sine læber. „Sandelig, det er de.“ Hugon smilede til en rynkende Lazarus, før han trådte ved siden af ham.

Lazarus betragtede ham ud af øjenkrogen.

Hugon bevægede forsigtigt sin dolk for at flytte en sort hårlok og blotlægge Lazarus' nedadbøjede øre. "Hvilke mærkelige ører er det her: kat, hund eller dæmon?"

"Kristen, min Herre," forsvarede Lazarus.

„Som du siger,“ svarede Hugon, nu i en cirkel bag ham. „Og disse uhyrlige vinger er fra hvilken fugl, flagermus eller bæst?“

"En flyvende mand, min Herre," svarede Lazarus. "Jeg er en kristen flyvende mand."

"Det siger du; men jeg har kun set sådanne vinger i skitserede beretninger om dæmoner og drager. De er nøgne for fjer og har ingen skønhed, som engles vinger har." Og jeg har aldrig set en skitseret beretning om en kristen flyvende mand." Hugon lænede sig ved siden af ham og hviskede: "Hvad siger du til det?"

Lazarus spændte kæben, vendte sig og henvendte sig til Hugon: "Hvis det behager dig, Herre, kunne du måske få nogen til at tegne et billede af mig."

I et fejende øjeblik trådte Hugon væk, løftede sit sværd, sænkede det, klukkede og nikkede, idet han indrømmede: "Og klog også. Men det ville glæde mig endnu mere, hvis du ville – venligst udfolde dine vinger."

Lazarus sukede og bredte sine vinger ud, og hele salen gispede.

„Stilhed!“ gøede Hugon, ude af stand til at tage øjnene fra Lazarus. Han trådte tilbage og absorberede det imponerende spænd af dem, spids mod spids; og han rystede på hovedet.

„Sandelig ikke en engels vinger – for uhyggelige – endda uhyggelige.“

Lazarus foldede sine vinger sammen igen, mens Hugon gik i kredse omkring ham og kiggede ud over bordet, og i retning af en delvist påklædt ridder. Han spurgte ham: "Har du fundet biskoppen og skriveren?"

"Nej, Herre," lød soldatens barske svar. "Og de var ikke blandt de døde."

Hugon nikkede og vendte sig tilbage mod Lazarus med udtrykt skuffelse. Han rømmede sig, gik hurtigt hen til Lazarus og foldede armene igen i en udadtil trodsig gestus. "I en svoren tilståelse hævdede du, at du er i stand til at flyve uden behov for hvile i en halv nat."

"Ja, min Herre."

Hugon kneb øjnene sammen, lænede sig frem og tilføjede: "Hvilket får mig til at spørge: hvorfor sagde du 'i en halv aften' i stedet for 'i en halv dag'?" Hugon lænede sig mod Lazarus,

at være så tæt på, at Lazarus kunne mærke åndedrættet fra sin næse. Hugon trak Lazarus' læderhalskæde på for at afdække trækorsen under hans sorte bluse. "Er der noget, der kan forhindre dig i at flyve i dagens lys?" Han gned korsen mellem fingrene, mens han borede sine øjne ind i Lazarus', der ventede svar.

Lazarus vendte blikket væk, før han gav et eftertænksomt svar: "Aftens køligere himmelstrøg er mere egnet til flugtens besvær, Herre."

Hugon overvejede sit svar med sammenknibte læber, før han nikkede. "Og jeg formoder, at det ikke er nogen let opgave at flyve; ligesom nogle kampe er bedre udkæmpet under en måne." Så sendte han et hårdt blik på Lazarus og fortsatte: "Og ligesom nogle mænd bedst dræbes i søvnens ro ."

"Måske, som du siger, min Herre," tilbød Lazarus.

Hugon slap bønnekorsen, trådte tilbage og viste sin dolk frem. "Ræk hænderne op."

Lazarus kneb kæben sammen, da Hugon skar rebet over, der bandt hans håndled, og sagde: "Du har en dæmons tænder; med djævelske ører; vinger som en drage; og et koldt blåt blik, der flyder fra dine øjne som et iskoldt havs."

Rebet gled væk og snoede sig på gulvet.

"Herre, jeg er en kristen, der flyver —"

"Så får vi se!" udbrød Hugon.

Lazarus rystede hovedet på skrå.

Hugon bemærkede: "Jeg befrier dig ikke fra dine bånd af tillid eller venlighed."

"Herre?"

Hugon forklarede: "Så længe en dæmon er bundet, kan den sige og gøre hvad som helst for at befri sig selv. Nu er du fri til at tale og handle foran mig, på enhver måde du vælger." Hugon trak sit sværd tilbage og fremviste tomme hænder. "Hvis du ønsker at dræbe mig, er din tid inde."

Lazarus kastede et glimt bag Hugon og bemærkede, at D'Alcicourt stadig var skjult bag andre mænd. Så henvendte han sig til Hugon: "Jeg ønsker ikke at skade nogen, Herre."

„Uanset dine ønsker eller ord,“ afviste Hugon, idet han tog Lazarus i armen og flyttede ham endnu tættere på den kåbeklædte mand ved bordet, „skal jeg finde ud af dine sande intentioner.“ fra månepladen.” Han spurgte manden: “Er du klar?”

"Næsten, min Herre," svarede manden, før han kiggede omkring siden af apparatet og hviskede til Hugon, "Det er ikke en månetallerken – ikke en vinduesskål – ikke en tallerkenvindue."

"Det er et månevindue."

Hugon afviste ham med en gnaven håndbevægelse. "Det er sådan! Gør hvad du skal; jeg

før nu den vingede mand frem for dig.”

"Månevindue, min Herre?" spurgte Lazarus.

Hugon stirrede på ham. "Sandelig. Skæbnens ene sande guddommelige øje - hvor livet for mænd, der endnu ikke har levet, og formerne af kongeriger, der stadig er ufødte, for evigt er udskåret." i sten." Med en gestus og åben hånd introducerede Hugon Lazarus for den kåbeklædte mand; "Må jeg gøre dig bekendt med min vidunderlige astrolog og præst, Albeard de Elhosie. Som profeternes profet og min personlige seer er Albeard den mand, der så dig snige dig ind i mit tårnvindue og dræbe mig med en dolk, mens jeg sov."

Lazarus kneb kæben sammen, lukkede øjnene og overvejede den tilsyneladende absurde beskyldning. Og i sin korte refleksion forstod han, at nogen havde informeret Hugon om en planlagt komplot, som omfattede ham, en dolk og et tårnvindue. Han kiggede i retning af D'Alcicourt; og hans øjne ledte efter ham; men den omstyrtede Herre forblev skjult i mængden. Og han snurrede rundt og spejdede efter tjenerne, på udkig efter et andet velkendt ansigt i masserne; men han fandt intet tegn på sin tjener. Ligeledes fik han ikke øje på vaskekone eller hendes tjenestepiger blandt dem. Lazarus sukkede og forsvarede sig med en appel til det åbenlyse: "Men du er ikke død, Herre. Og jeg har været under konstant bevogtning siden min ankomst. Jeg kunne ikke gøre noget sådant."

Hugon smilede og nikkede. "Åh, men det gjorde du – om tre dage – men alligevel holdt jeg din morderiske hånd tilbage!"

En svimmelhed skyllede over Lazarus; og han tog en dyb indånding. "Herre, hvis det behager dig, forstår jeg ikke, hvad du mener." Han rystede på hovedet. "Hvis du havde holdt min hånd tilbage, som du påstår, så kunne jeg ikke have gjort sådan noget – selv ikke om tre aftener." Hvortil Hugon svarede: "Det er Guds nåde, min astrolog og hans vidunderlige vinduesplade —"

"Månevindue, m'Lord," afbrød Albeard venligt.

„Den samme;“ bekræftede Hugon og fortsatte, „Og med Albeards gave og hans – velsignede maskine kan jeg være vidne til begivenheder, før de indtræffer. Sandelig, jeg har set min egen skæbne —“

Hugon vendte sig og proklamerede til hele salen: "—Som den forestående konge af mange kongeriger!"

Hans soldater løftede armene og råbte jubelkor. Hugon smilede, før han tav. salen med en beroligende hånd. Han vendte sig mod Lazarus og hævdede: "Det vil kræve mere end en flyvende mand og en dolk til at fortryde min gudgivne skæbne."

Lazarus kiggede på Albeard; men den kåbeklædte mand gengældte blot et snævert blik og nikkede, mens han lagde pergamenterne foran sig. Manden plukkede en fjerpen op af en brønd, bankede dens spids tør, og uden at vende sin opmærksomhed fra de fortsatte forberedelser,

meddelte Hugon; "Min Herre; det er tid."

Hugon bekræftede med et nik og befalede Lazarus at blive, hvor han stod. Så trådte han op på stenplatformen og rundede bordet, mens han kastede sin dolk ovenpå den. Da han vendte tilbage til sin delvist forkullede stol, råbte Hugon til alle personer i salen: "Alle mine soldater kender praksissen – jeg vil have fuldstændig tavshed." Så vendte han sig mod slottets tjenere. "Og jeg forventer, at mine nye tjenere overholder det samme. Med det skal enhver kvinde tage sig af barnet ved siden af sig; og enhver skal stå til ansvar for forstyrrelsen af sit barn. Mine mænd skal hurtigt handle for at bringe enhver forstyrrelse til tavshed - selv at strejke! Tag ikke fejl af mine ord, da der ikke er noget argument at forhandle med, når det først er gjort. er færdig! Overtag nu dine nye roller!

Kvinder kravlede blandt de forsamlede tjenestefolk, greb fat i børn og trak dem hen til sig deres bryster, kastede fingrene mod deres læber og hviskede voldsomt i deres ører. Børn nikkede, og kvinder vuggede dem, mens en ny ro sænkede sig over tjenerne.

Hugon kiggede over skulderen og henvendte sig til koret af kåber og riddere, der stod langs væggen. Han vinkede afvisende til dem og sagde: "Træd væk fra os; giv plads til åbenbaring." Som en bølge begyndte opstillingen at spredes og gav plads til kun Hugon og hans astrolog. Han vendte sig og pegede på Lazarus og kom med en kort og alvorlig advarsel: "Bevæg jer, eller tal, og I dør." Så knipste han med fingrene mod rækken af armbrøstskytter, der stod op ad de ramponerede dobbeltdøre i salen, før han gestikulerede til ham. De adlød og rettede bukker mod Lazarus.

Lazarus holdt vejret og vendte sin opmærksomhed fra Hugon til astrologen og derefter til koret af skiftende mænd bag dem og bordet. Og mens mændene fortsatte deres uddeling, fik Lazarus længere nede ad muren igen øje på Lord D'Alcicourts ansigt og mødte ham i øjnene. Alligevel bevægede D'Alcicourt sig ikke sammen med resten af mændene; han forblev urokkeligt på sin plads, med blikket koldt rettet mod ham. Og Lazarus rystede på hovedet og trak på skuldrene ad ham, mens han stillede stille spørgsmålet: "Hvorfor?" Og i det øjeblik kendte Lazarus udmærket årsagen til D'Alcicourts fortsatte afstand. Før han kunne finde ro i chokket over sin åbenbaring, slap Lazarus ham løs med et højt hvæsen, der rørte hele salen – da Lord D'Alcicourt ikke havde nogen torso; i stedet tjente kun stangen på en høj gulvlysesalon som støtte til hans halshuggede hoved.

"Bukker op! Ring ham!" råbte Hugon. Soldater fløj til hans kommando, og idet armbrøstskytterne løftede deres våben, brød en række tilstødende sværdkæmpere ud af deres rækker og omringede Lazarus og omsluttede ham med en tæt kreds af dragne sværd. "Hvis han

bevæger sig, gennembor ham!" Så henvendte han sig direkte til Lazarus: "Jeg forbyder al djævelsk tale og dæmonisk skrig! Flyvende mand eller ej; hvis du hvæser ad mig igen, skal du dø, hvor du står."

"Du skal ikke —"

"Stilhed!"

Lazarus kiggede væk; men fra alle vinkler så han kun løftede sved. En løbende svedperle sved i hans øje; hans ører brændte, og hans hukommelse glimtede af erindringen om Broder Clodius og hans løftede tugtelsesstok.

Hugon stormede om på den modsatte side af astrologen, knipste utålmodigt med fingrene og pegede på Månevinduet.

Astrologen placerede en dyppet fjerpen over et blankt pergament og vippede sig lodret foran den spejlbeklædte skål.

Gennem hele salen udfordrede ikke engang en hoste eller et nys den påbudte tavshed, mens astrologen sad, betaget af Månevinduet's konvergerende glød.

Lazarus fokuserede på manden; hvis gennemtrængende blik blev ét med lyset fra stativets reflekterende plade. Mandens pande blev hård, og hans øjne trak sig tilbage som en søgende rovfugls, der stirrede udad mod evigheden. Mandens læber dirrede, mens han mumlede for sig selv, og Hugon bakkede forsigtigt væk, således at han ikke forstyrrede ham.

Hugon listede sig om Albeards bagdel, kiggede over hans skulder og ned på det blanke pergament. Den hypnotiserede astrolog, selvom han var trollbundet af sin anordning, skrev ord ned, mens Hugon udtalte dem lydløst for sig selv:

*Hvor vilde dyr samles med sjakaler
Dæmoner samles med heckling-opråb
I hvile, så siddende over uglereder
En hærgende engleskygge hviler*

*At fremmane begær, for at stjæle hans sæd
I drømme, formerer denne dæmonernes dronning sig?
Sparring med Manden, mens hun —*

Astrologen vendte sig mod Hugon, mens hans ansigt brændte klart i Månevinduet's glød.

"Gud, nej!" gispede han, og hans øjne svulmede.

Hugon lænede sig tilbage og overvejede. "Gud ved hvad?"

Månevinduet tiltrak straks de to mænds opmærksomhed; da det nu skinnede med en blålig nuance; og i dets midte spredte et punkt af klarere blå lys sig udad og svulmede op

ind i en azurblå ring, der langsomt udvidede sig udad og mod messingspejlets runde omkreds .

„Hvad er det for noget nyt?“ spurgte Hugon og trådte væk fra astrologen og sit Månevindue. „Hvad sker der?“ Han trak sin dolk ned fra bordpladen. „Hvad kommer der over dig?“

Astrologen kiggede op på Hugon, mens han både klukkede og græd. Han trak på skuldrene. "Det er hans mor."

Han krydsede panden med tommelfingeren i korsets tegn, og fortsatte med en tårevædet latter, mens han rejste sig og vendte sig mod Hugon. "Sankt Denis, beskyt os."

Hugon pressede sin dolk mod astrologens bryst. "Tag dig sammen! Fortæl mig det!" Manden forsøgte med et ujævnt svar: "Hans mor – nej – vi kan ikke tale om hende, Herre!" Han greb fat i Hugons arm. "Ikke her; ikke nu! Nej!"

Hugon vendte sig og slog Månevinduet af bordpladen, så det fløj hen over hallen. Det landede foran de skrækslagne tjenere. Han pressede bladet mod astrologens hals. "Hvad med hans mor?"

Manden tilsmudsede sig og græd.

Hugon pressede ham. "Hvem er hun?"

"Hun er – jeg beder Dem, Herre."

Hugon pressede bladet under sin kæbe.

"Hun er: Lille— min Herre, det må vi ikke!"

Hugon trækkede en lille smule blod ud. "Lille hvad?"

"Nej," insisterede astrologen, "Herre, ikke nu!"

"Nu!" knurrede Hugon.

"Lilith! Heyle! Lucifael! Morgenstjerne! Hun har mange navne," råbte han, før han kollapsede. til gulvet og smuldrede til en selvoptaget og hulkende rodet mand.

"Wa-hoom! Wa-hoom!" Et fjerntliggende kamphorn genlød uden for borghallen.

Hugon vendte opmærksomheden mod hallens halvt sikrede dobbeltdøre med jernspænder og gav sine mænd tegn til at sikre indgangen bedre. Uden for hallen, og mellem det fjerne og presserende våbenkald, hørte Hugon hastige ordrer om øjeblikkeligt forsvar uden for dobbeltdørene, tilsat overlappende og hæslige råb fra døende soldater raslede af lyden af slag og hamren fra næver og hellebarder; og med en spænding, understreget af dæmpede råb om hast.

Hallens indre fyldtes med en gravlignende stilhed, mens hundredvis af øjne lå rettet mod dobbeltdørene, da Lazarus kiggede på de sammenkrøllede tjenere og fik øje på en ensom dreng, der snoede sig vej gennem grædende børn og kvinder. Drengen krøb sammen nær Månevinduet og kiggede efter øjne på ham, da han fik øje på Lazarus' blik. Med en

Med et glimt i øjet gestikulerede han mod Lazarus og pressede fingeren mod læberne, før han samlede Månevinduet op og listede sig tilbage, hvorfra han kom. Lazarus vendte sin opmærksomhed mod Hugon og fandt ham snurrende rundt og henvendt til D'Alcicourts hoved ; "Hvad, i Guds navn -"

Udadtil antydede Hugons korte blik et forsøg på at udlede enhver åbenbaring, som kunne på en eller anden måde afsløre en strategi; hvor absurd den end var, som kunne omfatte at angribe ham, efter han havde sikret fjendens befæstninger. Alligevel afviste han hurtigt det afhuggede hoved og sin egen usammenhængende opgørelse; og han vendte sig mod den ramte astrolog. "Hun, hvem? Hvad er denne Dæmonkvinde med mange navne?"

BOOM! En kolossal eksplosion rystede salen gennem selve dens fundamenter. Tjenere og soldater spredtes med deres liv, da en strøm af tagsten styrtede ned på hallens midterste etage; og eksplosionens skærkraft slog næsten hver eneste vagt til jorden. Affald væltede ned fra taget, da en tæt støvsøjle væltede ned på gulvet og spredte sig udad og fyldte hvert hjørne af salen med bølgende grus og aske. Og i kølvandet – i det korte og rolige øjeblik, hvor mændene klodset samlede sig – da det sidste støv lagde sig, og stilheden pressede sig ned over salen som et tilbageholdt åndedrag –

Kvinder og børn skreg; mænd kravlede bag sig; og sværdkæmpernes ring flygtede fra Lazarus og efterlod ham siddende på hug nær gulvet og virkede som om, han var klar til at angribe den afslørende tilstedeværelse foran ham. Med ører tilbage, øjne vidt åbne, vinger udstrakt og hugtænder klar, hvædede Lazarus ved det, som den forsvindende kæmpe afslørede. Foran ham slog Svinekæmpen med vingerne, fløj med klørne gennem luften , løftede sine stødtænder og præsenterede sig med et rungende brøl, der endda fik slottets lyde til at ryste. mursten.

Under de kompromitterede loftbuer skiftedes massive egetræsøjler til at splintres og knække under den skiftende vægt af støttesten. Gradvist, som et smuldrende Babelstårn, opgav endnu mere af hallens tag sit greb om himlen. Hele sektioner gav efter. Samlet set faldt deres sten til jorden som et knusende slag fra Thors hammer og fladede soldatergrupper ud. Uskadede mænd konfronterede Udyret, mens armbrøster og bueskytter slap deres våben for at dække dets nærmeste side med fastlåste bolte og pileskafter. Kæmpen brølede og snublede for at møde dem, da en anden bølge af pile fandt deres mærke i dens front. Alligevel knurrede den blot tungt og gjorde ingen fremrykning. I stedet afviste den dem og kastede sine sorte øjne mod Lazarus. "Dræb den!" skreg Hugon, mens han kastede sig bag bordet og kravlede hen over gulvet. Han pilede hen over den sammenkrøllede og grædende astrolog, før han gemte sig under

bordet. Klædte dignitarer fulgte hans eksempel og fyldte sig op langs undersiden af armaturet; og Han kæmpede med dem for at forsvare sin plads.

Lazarus fæstnede blikket på Svinekæmpen, mens han trak sig tilbage ved siden af bordet. Og han iagttog den sammenkrøbne kæmpes bevægelser, mens den fortsatte fremad med åbne kløer og udbredte vinger, mens flere pile pegede på væggene i dens strittede og blodløse skind. Lazarus stoppede og snurrede rundt; og med ryggen mod væggen stirrede han på den vingede kæmpe. Øje mod øje – flyvende menneske mod flyvende bæst – indtog Lazarus en lige så ubøjelig stilling; mens han krøb sammen, bredte armene ud under de udbredte vinger og udstødte et ondsindet hvæsen.

Kæmpen fnøs og angreb Lazarus, mens han svingede et sæt mægtige kløer, der sendte bordet afsted. Men før armaturet eksploderede i splinter – selv før det ramte væggen – kørte Uhyret sin anden lem gennem den sammenkrøbne masse af mænd, så de tumlede ende over ende hen over hallgulvet og lagde sig til rette i et spredt rod af forvredne rester. I Dæmonens kløers faste greb kunne Hugon have fremstået som blot en fortumlet og sart dukke. Lazarus vendte sig for at flygte, og kæmpen sprang frem og hamrede spidserne af sine stødtænder mod væggen. En fanget Lazarus vendte sig langsomt og i det øjeblik fik han øje på sig selv i troidens øje – billedet af Eljos eget spejlbillede, der viste sig fra dens blanke, sorte overflade. Lazarus' hår bølgede i Udyrets rådne åndedræt. Uhyret holdt Lazarus fastklemt mellem sine stødtænder og mod væggen.

„Hjælp – mig – flyvende mand.“ Hugon hvæsedede inde fra dens stramme kugle. Udyret puttede Hugon under sine stødtænder og bragte ham tæt på Lazarus; og Hugon begyndte at hoste og fnise i det samme, som om han opdagede en makaber humor i det utroligt makabre øjeblik. Han kiggede på Lazarus og anklagede ham; „Du tryllede dette Udyr frem! En flyvende *kristen*, kalder du dig selv?“ selv mens kæmpen trak den storøjede, grinende mand væk fra Lazarus, vendte ham sidelæns og tyggede marven i hans hoved.

En strøm af pile og spyd væltede over Udyret, mens Lazarus bøjede sig ned, rullede sig ind under massive stødtænder og genvandt fodfæste. Han stormede mod dobbeltdørene og stoppede foran de lige armbrøster. Alligevel fulgte Udyret efter ham. Soldaterne løftede deres våben over Lazarus og fyldte dens ansigt med pile, lige da han snurrede rundt og bøjede sig tilbage i den anden retning, langs hallens periferi. Gennem støvet og affaldet, der fortsatte med at regne ned fra loftet, fik Lazarus øje på stjerner gennem et massivt hul i loftet; den hastigt bevægende kæmpe holdt sig dog mellem ham og et frit skud op i nattehimmelen.

Rummet rumlede, og voksende revner krøllede hallens vægge, de faldt hurtigt ned fra loftet som sort lyn; og murstenene smuldrede til begyndelsen på ruiner. Lazarus forlod den modsatte side af platformen og stormede forbi den tredobbelte buegang, der beskyttede de nu afdøde kvinder og børn. Pludselig kollapsede støttepillerne, da en lavine af sten væltede ned omkring ham, og dets faldende murbrokker slog ham ned på fliserne. Han rullede rundt og kravlede op på benene, mens trolden brølede under en byge af sten - og han så det meget bredere hul i loftet med dets imødekommende sorte himmel og stjernehav. Straks forsvandt himlen bag Udyrets massive udsprede vinger, da det trampede mod det. Så stoppede det og bla

Lazarus overvejede hastigt øjeblikket – det var som om Udyret vidste, at det ønskede at flygte gennem det gabende hul, og turde ikke at forsøge på noget. Og Lazarus antog, at i betragtning af Svinekæmpens påviselige hurtighed ville han ikke være i stand til at opnå tilstrækkelig hurtighed i stejl opstigning til at undgå dens enorme rækkevidde. Desuden forstod Lazarus, at i det heldige tilfælde, at han undslap Udyrets kløer under flugten, ville Uhyret helt sikkert have et lige så stort forspring på ham – og af erfaring vidste han, at han ikke kunne undslippe Udyrets kraftige vinger, når han klatrede op i himlen. Alt dette overvejede Lazarus og afviste øjeblikkeligt, mens han rev sig løs fra afstandsstykket og boltet længere ned ad væggen.

Han styrtede i den retning, hvorfra soldaterne først havde eskorteret ham ind i hallen; og han stormede mod den nu ubemandede indgang, som førte dybere ind i slottets indre. Gennem spildt mørtel satte den pilbesatte kæmpe efter ham og banede sig en hurtig vej gennem klippe- og murbrokker. Og i et øjeblik, måske udeleligt af opfattelse eller markeret begivenhed, brød Lazarus gennem indgangen, mens den eksploderede; og braget af smuldrende sten kastede ham ned på gulvet. Alligevel rullede han op, da kæmpen stødte sit hoved dybt ned i gangen for at rode, brøle og slå sine stødtænder mod smuldrende vægge. Lazarus sprang frem, begyndte at løbe, rundede et hjørne og gik ned ad en snoet trappe, der stødte op til en lavere borgkorridor. Han sprang til foden af trappen og vendte sig igen, mens han kiggede tilbage og så en stor bølge af sten, der væltede ud fra trappegrebet og kaskaderede mod ham. Slående stødtænder ryddede stenene og afslørede det massive og gravende hoved af det forfølgende Udyr. Hallens vægge bøjede sig udad, og loftet kollapsede omkring Udyrets kolossale ramme, da korridorens mindre dimensioner ikke kunne rumme dets masse. Alligevel pressede Uhyret sig frem og hamrede sig dybere og dybere gennem hallen.

Lazarus stormede ned ad gangen og fløj forbi den velkendte, primitive dør til sin

tidligere indespærring. Han gik gennem hallens snoede og sving, rundede en buegang og stoppede. Foran ham, hvor han forventede en imødekommende jerndør til graven, lå en høj bunke af døde soldater. Han gik videre og fik øje på et velkendt ansigt nær bunken – den kæmpe rødhårede soldat med et søvnigt blik, der ikke stirrede på andet end en nærliggende, brækket sværdkolbe. Over den konstante torden fra et kollapsende slot ansporede Udyrets rungende brøl ham hurtigt til at trække lig ud af stakken. En efter en flyttede han de dræbte soldater og stillede dem op mod muren, og med hvert brøl fra Udyret – med hvert ryst fra dets nye stød – bølgede murene omkring Lazarus af flyttende og smuldrende sten. Og da han havde ryddet de døde mænd tilstrækkeligt væk fra døren, kravlede han over de resterende lig og kæmpede med dørens jernlås, som nægtede at give efter. Han hamrede på låsen, mens fliserne flyttede sig under ham. Mørtel spildtes frem omkring minens indgang, da jerndøren bukkede sig under den kollapsede slutsten på dens klippeforing.

"Åbn!" råbte Lazarus og hamrede skulderen hårdt ind i døren. Og lige så hurtigt splintredes låsen, hængslerne knækkede af stenmørtelen; og han faldt oven på døren til en støt kollapsende og støvfylt grav. Alligevel skyllede en aftenluft hen over ham gennem det buldrende murbrokker, og han fandt et tæppe af vidtstrakte stjerner over sig. Han kravlede op på benene, sprang opad og greb fat i den øverste kant af graven med et vingeslag. Han trak sig ud, satte fødderne på jorden og gennemsøgte den østlige himmel med dens opgående måne.

Lazarus tog et åndedrag, sprang sine vinger og gjorde sig klar til at flyve, da den kristne fanges stemme råbte inde fra graven: "Lazarus, hjælp os!" Han vendte sig om og kiggede ned i støvet og mørket og opdagede fangerne, der kæmpede med deres lænker og forsøgte at trække de fastgjorte jern ud af hulens hulevæg.

BOOM! Gårdspladsen bævede under Lazarus' støvler, hvilket hentydede til Svinekæmpens urokkelige beslutsomhed om at grave sig helt igennem korridoren og forlade hulen efter Lazarus. Pludselig så Lazarus den kristne falde om på ryggen, hvor hans lænke nu var trukket fri af den smuldrende mur. Ligeledes hamrede manden fra nord en fod mod de knuste sten og rev sine lænker løs.

Lazarus bøjede sig ned ved siden af brønden, vinkede heftigt og råbte: "Kast din lænke til mig!" Den kristne kastede den løse ende af sine lænker mod Lazarus. Og Lazarus greb fat i lænken og hev fangen op af hullet, rullede ham til side, mens han råbte ned til manden fra nord: "Nu, din! Skynd dig!"

Til gengæld slyngede kæmpen sin lænke; og den kristne hjalp Lazarus med at trække ham i sikkerhed. "I må begge flygte! En stor ulykke er på vej herfra!" advarede Lazarus dem, før han flygtede ind i mørket.

Nordmanden rullede rundt på jorden og krummede sig sammen af smerten fra en slemt forslået albue, da han fik øje på Christian, der med hænderne i vejret gik langs banen og forsøgte at berolige og inddæmme en stor hvid hingst. Og da den skræmte hest gjorde forsøg på at storme forbi ham, trådte Christian gentagne gange til side, frem og tilbage, og modsatte sig enhver flugt. Nordmanden råbte, mens han holdt om sin arm: "Så du vil stjæle endnu en hest, ikke sandt?"

Den kristne sendte ham et hurtigt blik. "Nej, jeg skal redde en hest fra et stort onde." Rejs dig nu op og hjælp mig!"

Alligevel rullede den tilskadekomne mand fra nord blot om på siden og vendte tilbage til sine smerter.

BRUD! Ved siden af ham brød murene i hullet sammen, sten fyldte hurtigt tomrummet, mens en støvsky steg opad fra hullet. Manden fra nord sprang op og pilede hen imod den kristne og foreslog hurtigt: "Nå, hvis vi skal redde det - og alt det der -"

Den kristne kastede den løse ende af sin kæde til ham og beordrede ham til at trække sig tilbage og danne et midlertidigt og flytbart hegn, hvormed de kunne barrikadere Udyret. På få øjeblikke havde de indespærret hesten i hjørnet af gårdspladsen. Den kristne klatrede op på hesten, hjalp sin kammerat med at komme op bag sig, sporede hesten ud af gårdspladsen og mod borgportene. Den hvide hest fór forbi voldmurene og hamrede jorden i vild galop.

"Så, den flyvende mand reddede dig fra selve Helvedes afgrund! Hvad siger du til det, mand fra nord?" spurgte den kristne over skulderen og over brølet af tordnende hove.

Nordmanden råbte over en hylende vind: "Nej, den flyvende mand stjal dig fra den strålende Valkyrie; så jeg går ud fra, at din Ja-Zeus-mand vil vente lidt længere på dig?"

"Åh, det har han ikke noget imod," råbte den kristne tilbage til ham. "Selvom jeg ikke gætter på, at dine syvoghalvfjerds jomfruer vil være lige så tilgivende!"

Manden fra nord klappede ham bestemt på skulderen. "Vogt din tunge, kristne mand."

De tidligere fanger fra gruben galoperede over en måneoplyst slette og ud i nattens frihed, da de fik øje på en flimrende måne og den minimale, men stadig synlige silhuet af en ensom flyvende mand, der krydsede gennem månens runde vindue i gyldne nuancer.

[Slut på kapitel 16]

Dette litterære værk blev skabt d udelukkende i dedikation til

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Må hans arv leve videre i os alle —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~